

ber, det er en Sag, som skal blive taget op af alle Partier i Forening, og at den ikke ganske skal løbe ud i Sandet, men at der skal blive foretaget noget overfor den virkelig skyldige i dette Forhold, som muligvis ikke er den højtærede Minister selv.

Det vakte Jubel her i Tinget, da den højtærede Finansminister meddelte os, at vi ikke skulde frygte for, at der var nye Skatter i Horisonten. Jeg tror ikke, at der har været synderlig Frygt derfor; thi de Skatter, som vi har faaet, har i Sandhed gjort en saadan Virkning i det danske Folk, at der ikke er nogen, der tør byde det Skatter igen i Hast. Det er ejendommeligt at se, at selv den ivrigste Regeringspresse, f. Eks. „Sorø Amtstidende“, nu skarpt angriber det første Sæt af Skattelove, som den højtærede Finansminister har gennemført. Nu er disse traadt ud i Livet, og nu ser man, hvor galt det er. Efterhaanden som det sidste Sæt Skattelove træder ud i Livet, vil de ogsaa virke paa den Maade, at de vækker den største Modvillie i det danske Folk. Det er mig derfor aldeles ikke uforstaaeligt, at den højtærede Finansminister med Iver stiller sig i Spidsen for en Grundlovspolitik, thi det er rimeligt, at han ønsker sit Navn knyttet til andet end store Militærforanstaltninger og ublu Skatter. Den højtærede Finansminister ryster ivrigt paa Hovedet. Ønsker han ikke sit Navn knyttet til andet end store Militærforanstaltninger og ublu Skatter? Jo, jeg tror det, jeg tror, at den højtærede Finansminister længes, længes, længes efter at komme ind i en politisk Situation, hvor han kan komme til at tale om noget andet. Saa godt tror jeg om den højtærede Finansminister, at han længes efter at gøre en Gerning i det danske Folk, som er saa god, at den kan udlette noget af den Fortræd, han har gjort i de senere Aar.

Vi glider jo nu efter al Sandsynlighed hurtigt ind i en ny politisk Situation, som bliver Forfatningssituationen, og Bestræbelserne for at skaffe os en ny Forfatning bør efter min Mening fra første Færd lægges saaledes til Rette, at det store Arbejderparti gennem de socialdemokratiske Repræsentanter paa Rigsdagen kan erklære sig for den Forfatningsforandring, vi skal have. Det er klart, at en Forfatningsforandring mod Højre ikke kan gennemføres i Landstinget uden socialdemokratiske Stemmer, og det hverken nu eller efter et Opløsningsvalg. Naar der

derfor skal være Alvor i Forfatningspolitikken fra Ministeriets og dets Partis Side, maa de fra første Færd lægge den til Rette, saaledes at Socialdemokraterne kan være med dertil. Det er lige saa sikkert, som at hvis man gør dette, kan man gennemføre en frisindet Forfatningsforandring. Hvis man fremsætter et Forslag, som ikke alene alt, hvad der kalder sig Venstre, og alt, hvad der er Venstre, men ogsaa alle Socialdemokraterne kan enes om, saa at man ikke faar andet end Højre imod sig, er denne Politik fuldkommen sikker paa Sejr. Højre alene kan ikke modsætte sig den Politik, vi andre staar sammen om. Jeg skal overfor de Udtalelser, som den meget ærede Ordfører for Flertallet (P. Th. Nielsen) fremsatte, svare, at vi fra det radikale Venstres Side vil støtte en saadan Politik fra Ministeriets og dets Partis Side, men han skal ikke deri se noget Udtryk for, at vi ønsker at opgive vor absolut selvstændige Politik. Tværtimod. Vi er tilfredse med den partimæssige Udvikling her i Landet.

Et Samarbejde om en Forfatningsforandring gaar vi med Glæde med til, med saa megen større Glæde, som vi ikke tror, at det behøver at blive noget langvarigt Samarbejde, thi naar Ministeriet virkelig med Alvor og Iver vil gaa i Spidsen for Arbejdet, eventuelt Kampen for at skaffe os en fri Forfatning, hvilende paa den lige og almindelige Valgret, vil det kun være en stakket Stund, før al Modstand derimod er løbet over Ende. Naar det er sket, og vi har faaet en Forfatning, hvilende paa den lige og almindelige Valgret, er det meget muligt, at vore Veje skilles igen. Jeg ser, at man fra flere Sider indenfor Regeringspartiet og Ministeriet holder trøstende Taler ved Højres Baare og siger til det: I skal ikke være saa kedede af, at den almindelige Valgret nu bliver det ledende og eneraadende Princip i det danske Statsliv, thi den almindelige Valgret er saare konservativ. Det er muligt, at de, der siger det, har Ret, men jeg kan ikke slutte mig til denne trøsterige Tale overfor Højre, thi mine Meningsfæller og jeg maa sige: Det er muligt, at den almindelige Valgret er konservativ i dette Øjeblik, men vi vil arbejde paa at gøre den radikal. (Dinesen: Jeg tvivler ikke derom!). Ja, det vil vi. Det er ærlig og ligefrem Besked. Naar vi gør det, er det meget muligt, at vi skilles fra Regeringspartiet igen. Jeg anser det for aldeles overvejende sandsynligt, at Regeringspartiet vil arbejde paa at gøre den